

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.179 van 7 april 2004
in de zaak A. 100.724/XIV-2100.**

In zake : 1.XXX
 2.XXX
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat K. DEMEESTER,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 535

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 20 februari 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2001 tot bevestiging van de beslissingen van 24 oktober 2000 van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 28 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DEMEESTER, die loco K. DEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 23 augustus 2000 en zich op 24 augustus 2000 vluchteling verklaren; dat op 24 oktober 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 31 januari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel aanvoeren dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending motiveringsplicht.

In zijn beslissingen van 31 januari 2001 hanteert de commissaris-generaal een aantal verkeerde criteria en argumenten, wat maakt dat de genomen beslissingen niet naar recht afdoende gemotiveerd zijn.

In de getroffen beslissingen wordt gewezen op zo gezegde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers. Nochtans hebben verzoekers in hun interviews beiden dezelfde feiten aangehaald ter ondersteuning van hun asielaanvraag.

Dat tijdens het interview voor de dienst Vreemdelingenzaken geen gewag werd gemaakt van alle mogelijke incidenten die zich hebben voorgedaan, hoeft geen verwondering te wekken aangezien deze interviews dermate snel dienden afgehaspeld te worden dat verzoekers niet de mogelijkheid hadden alles rustig op een rijtje te zetten.

Verzoekers zijn van oordeel dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissingen wordt beweerd, hun verklaringen niet tegenstrijdig zijn. Verwerende partijen lijken te verlangen dat de verklaringen van eerste en tweede verzoeker, en dan nog op twee verschillende (in de tijd gespreide) momenten, letterlijk hetzelfde zijn.

Het is echter de normaalste zaak, en volkomen menselijk, dat verklaringen van verschillende personen, en op verschillende momenten afgelegd van elkaar kunnen verschillen. Hieruit kunnen echter geen argumenten geput worden om te stellen dat de aanvragen van verzoekers bedrieglijk zijn.”;

2.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de aanvragen bedrieglijk en kennelijk ongegrond zijn, nadat hij een aantal tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen de verklaringen van de verzoekende partijen; dat de korte duur van het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, temeer daar de verzoekende partijen ermee hebben ingestemd dat de inhoud van de verhoorverslagen overeenstemt met de inlichtingen die zij hebben gegeven; dat de verzoekende partijen

voorts in hun betoog niet verder komen dan te stellen dat “hun verklaringen niet tegenstrijdig zijn” zonder in concreto op die tegenstrijdigheden in te gaan, laat staan ze te weerleggen; dat de verzoekende partijen aldus niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen zijn gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers wensen te wijzen op niet-correcte vertalingen of een verkeerde neerslag van hun verklaringen, vooral m.b.t. de interviews die verzoekers hebben afgelegd voor de dienst Vreemdelingenzaken: deze werden immers in een ijtempo afgenomen zonder mogelijkheid alle incidenten te beschrijven, laat staan ze volledig te beschrijven.

Wanneer verwerende partijen deze interviews als enig element nemen om hun beslissingen op te baseren en zij geen andere elementen in aanmerking wensen te nemen, dan begaan zij een inbreuk op de zorgvuldigheidsplicht.

Daarenboven heeft de commissaris-generaal het niet nodig geacht tweede verzoekster te verhoren of van haar een interview af te nemen.

Het behoort nochtans tot de essentie van de asielpprocedure dat een asielaanvraag gepaard gaat met het horen van de betrokkene omdat het vaak onmogelijk is documenten voor te leggen die een aanvraag kunnen ondersteunen.

Ook door het niet horen van tweede verzoekster werd de zorgvuldigheidsplicht van de overheid die een beslissing dient te nemen geschonden.”;

2.2.2. Overwegende dat met betrekking tot de vertaling en de weergave van de verklaringen van de verzoekende partijen naar de bespreking van het eerste middel dient te worden verwezen; dat de verzoekende partijen nalaten ook maar enige vertaalfout of foutieve weergave van hun verklaringen in concreto aan te duiden, laat staan aannemelijk maken; dat de zorgvuldigheidsplicht niet vereist dat de commissaris-generaal bij de behandeling van een dringend beroep nogmaals beide echtgenoten hoort wanneer hij zich, zoals te dezen, reeds op een aantal welbepaalde en concreet uitgewerkte tegenstrijdigheden in de diverse afgelegde verklaringen steunt; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven april tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

De griffier,

M. MILOJKOWIC.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De voorzitter,

C. ADAMS.